

๒๒

ก ร ร ม

ข อ ง ก า ร ร ั ง แ ก ส ั ต ว์

สตรี บุรุษ คฤหัสถ์หรือบรรพชิต ควรพิจารณาเนื่องๆ ว่า
เรามีกรรมเป็นของตน เป็นทายาทแห่งกรรม
มีกรรมเป็นกำเนิด มีกรรมเป็นเผ่าพันธุ์ มีกรรมเป็นที่พึ่ง
ใครทำกรรมใดไว้ ดีหรือชั่วก็ตาม
จักเป็นผู้รับผลของกรรมนั้น

กรรมของการรังแกสัตว์

๒๐๒

ในการสร้างบารมีกันเป็นทีมใหญ่ ซึ่งมีเป้าหมายเพื่อให้ถึงที่สุดแห่งธรรมนั้น จำเป็นต้องอาศัยกำลังบุญบารมีมากมาย คือต้องมีบุญใหญ่และร่วมทำพร้อมกันไปเป็นทีม โดยไม่มีใครน้อยหน้า ไม่มีใครล้าหน้า แต่ว่าเป็นการสร้างบารมีกันไปอย่างพร้อมหน้า ต้องรู้จักสวามิธุใจของพระบรมโพธิสัตว์ มุ่งอุทิศตนให้กับงานสร้างบารมี ทำหน้าที่ของผู้นำบุญยอดกัลยาณมิตรอย่างเต็มที่ เพื่อขยายประทีปแห่งธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ไปสู่ดวงใจของมวลมนุษยชาติทั้งหลาย การฝึกฝนอบรมตนเองให้สมบูรณ์พร้อมในทุกด้าน และเป็นต้นแบบต้นบุญให้กับชาวโลก เป็นสิ่งสำคัญของการดำรงตนเป็นผู้นำบุญ โดยเฉพาะการฝึกฝนใจให้ใสสะอาด บริสุทธิ์ หยุตน์ ให้เข้าถึงพระธรรมกาย เพื่อให้มีพระรัตนตรัยเป็นสรณะที่พึ่งที่แท้จริงของตัวเองให้ได้เสียก่อน

มีพระบาลีที่กล่าวไว้ใน สุนนสูตร ว่า

“สตริ บุรุษ คฤหัสถ์หรือบรรพชิต ควรพิจารณาเนืองๆ ว่า เรามีกรรมเป็นของตน เป็นทายาทแห่งกรรม มีกรรมเป็นกำเนิด มีกรรมเป็นเผ่าพันธุ์ มีกรรมเป็นที่พึ่ง ใครทำกรรมใดไว้ ดีหรือชั่วก็ตาม จักเป็นผู้รับผลของกรรมนั้น”

เรื่องของกฎแห่งกรรมเป็นกฎสากล ที่มีความเที่ยงธรรม

กรรมของการรังแกสัตว์

๒๐๓

ที่สุด สิ่งใดก็ตามที่เราได้กระทำเอาไว้ไม่ว่าจะเป็นกุศลหรืออกุศล
สักวันหนึ่งต้องส่งผลให้เราอย่างแน่นอน ความสุขหรือความ
ทุกข์ที่เราได้รับในปัจจุบันชาตินี้ ล้วนเป็นผลมาจากกรรมที่เรา
เคยกระทำเอาไว้ในอดีตทั้งสิ้น ผู้ที่สามารถแสดงเรื่องนี้ให้กับ
เราได้ดีที่สุด มีเพียงพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระอรหันต์ และผู้
มีรู้มีญาณเท่านั้น เพราะท่านเหล่านั้นสามารถระลึกชาติได้
มีอนาคตังสญาณ รู้กระทั่งอนาคตว่า กรรมที่เราประกอบเหตุ
เอาไว้นี้ จะส่งผลเป็นอย่างไรต่อไป

ผลของการกระทำ ที่ถูกแสดงออกทั้งทางกาย วาจา ใจ นี้
ไม่สามารถที่จะพิสูจน์ได้ง่ายๆ เพราะเป็นเรื่องที่ละเอียดซับซ้อน
เป็นสิ่งที่พัวพันกันมาข้ามภพข้ามชาติ จะพิสูจน์กันตามหลัก
วิทยาศาสตร์หรือเทคโนโลยีสมัยใหม่ก็ยังไม่สามารถทำได้ เหมือนดังเช่น
ปัญหาที่สุภมาณพเคยทูลถามพระผู้มีพระภาคเจ้าว่า “ข้าแต่
พระโคตมผู้เจริญ อะไรหนอแล เป็นเหตุเป็นปัจจัยให้พวกมนุษย์
ปรากฏความเลวและความประณีตต่างกัน มนุษย์บางพวกปรากฏ
มีอายุสั้น มีอายุยืน มีโรคมาก มีโรคน้อย มีผิวพรรณทราม
มีผิวพรรณงาม มีคักดาน้อย มีคักดามาก มีโภคะน้อย
มีโภคะมาก เกิดในสกุลต่ำ เกิดในสกุลสูง ไร้ปัญญา มีปัญญา
ขอพระองค์ทรงชี้บอกข้าพระองค์ด้วยเถิด”

กรรมของการรังแกสัตว์

๒๐๔

พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสว่า “ดูก่อนมาณพ สัตว์ทั้งหลาย มีกรรมเป็นของตน เป็นทายาทแห่งกรรม มีกรรมเป็นกำเนิด มีกรรมเป็นเผ่าพันธุ์ มีกรรมเป็นที่พึ่งอาศัย กรรมเท่านั้นที่ จำแนกสัตว์ให้เลวและประณีต บุคคลบางคนในโลกนี้จะเป็น สตรีหรือบุรุษก็ตาม เป็นผู้มักทำชีวิตสัตว์ให้ตกลง เป็นคน เขี้ยวโหด ไม่เอ็นดูเกื้อกูลในหมู่สัตว์มีชีวิต เขาตายไปจะเข้าถึง อบาย ทุกคติ วินิบาต นรก เพราะกรรมที่เข้าไปแล้วนั้น หากตายไป แม้ไม่เข้าถึงอบาย ทุกคติ วินิบาต นรก ถ้ามาเป็นมนุษย์ เกิด ณ ที่ใดๆ ในภายหลังจะเป็นคนมีอายุสั้น ดูก่อนมาณพ ปฏิปทาที่ เป็นไปเพื่อมีอายุสั้นนี้ คือเป็นผู้มักทำชีวิตสัตว์ให้ตกลงไป”

*จากนั้น พระองค์ทรงยกตัวอย่าง สมัยที่ยังบำเพ็ญ บารมีเป็นพระโพธิสัตว์ ได้เกิดเป็นลูกของพราหมณ์มหาศาลมี สมบัติมากมาย มีชื่อว่า ทีปายนะ ท่านมีเพื่อนรักอยู่คนหนึ่งชื่อ มณฑัพพะ ครั้นเมื่อโตขึ้น รู้สึกไม่เห็นสาระในการที่จะต้องอยู่ ครองเรือน จึงชักชวนเพื่อนทำบุญให้ท่านเป็นการใหญ่ จน สมบัติที่มีอยู่ทั้งหมดมากองไว้หน้าบ้าน ประกาศให้มหาชนมา ขนเอาไปโดยไม่มีความรู้สึกเสียดาย

กรมของการรังสรรค์

๒๐๕

เนื่องจากทั้งสองท่านเป็นที่เคารพรักของคนทั้งเมือง การตัดสินใจออกบวชของท่าน ทำให้มีผู้คนร้องห่มร้องไห้ เพราะไม่อยากให้ออกบวช เพราะรู้ว่าเป็นสิ่งที่ทำได้ยาก แต่เมื่อท่านตัดสินใจลงไปที่จะบำเพ็ญเนกขัมมบารมีแล้ว แม้จะมีใครมาห่มเหงเหนียวอ่อนนอนดูตั่งเอาไว้ก็ไม่ใส่ใจ ไม่หวั่นไหว อาลัยอาวรณ์ในสิ่งใดทั้งสิ้น ทั้งสองท่านออกไปสร้างอาศรมบวชอยู่ในป่าหิมพานต์ได้ ๕๐ ปี ก็ชักชวนกันออกจากป่า เพื่อจะมาเสพรสเค็มรสเปรี้ยวในเมืองบ้าง จึงเที่ยวไปตามชนบท จนถึงเมืองพาราณสี อาศัยอภิมุตกิสุสานเป็นที่พักบำเพ็ญเพียรภาวนาอยู่หลายวัน ที่ปายนดาบสเห็นว่าได้พำนักอยู่ที่ป่าช้าหลายวันแล้ว จึงออกเดินทางไปหมู่บ้านอื่น เพื่อแนะนำมหาชนให้รู้จักสังฆมบุญ เหลือเพียงมณฑลพยดาบสเท่านั้นที่ยังอยู่ในสุสานนั้นตามลำพัง

อยู่มาวันหนึ่ง พวกโจรเข้าไปขโมยของภายในเมือง เมื่อเจ้าของบ้านและเจ้าหน้าที่ตื่นขึ้น รู้ว่ามีขโมยแอบเข้ามา ก็พากันรีบออกตามจับ โจรวิ่งหนีเข้าไปในป่าช้าและทิ้งห่อทรัพย์ไว้ที่ประตูบรรณศาลาของพระดาบสส่วนหนึ่ง แล้วรีบหลบหนีไป พวกภิกษุที่ตามมาติดๆ เห็นห่อทรัพย์วางอยู่หน้าบรรณศาลา จึงตรงเข้าจับท่านดาบส ซึ่งกำลังทำภาวนาอยู่ภายในห้องนั้น ต่างช่วยกันรุมทุบตีท่าน แล้วจับส่งพระราชา

กรมของการรังแกสัตว์

๒๐๖

ฝ่ายพระราชโอรสไม่ทรงพิจารณาให้เสียก่อน ก็รับสั่งให้
ราชบุรุษเอาตัวท่านไปเสียบไว้ที่หลาว พวกราชบุรุษจึงนำตัว
ท่านไปเสียบไว้ที่หลาวไม้ตะเคียนในป่าช้านั้นแหละ ถึงแม้ว่า
ดาบสจะเป็นผู้มีฤทธิ์มีเดชมาก ไม่มีใครสามารถฆ่าท่านได้ หาก
ท่านจะเหาะหนีไป ก็กลัวเจ้าหน้าที่จะเหมารวมไปถึงนักบวช
ทั้งหมดว่าเป็นผู้ไม่มีศีล ต่อไปก็จะอยู่กันอย่างไม่มีความสุข
ท่านจึงยอมให้เขาทรมานอยู่อย่างนั้น แต่ทว่าหลาวไม้ตะเคียนที่
เอามาเสียบร่างกายของท่านนั้น จะเสียบจะแทงอย่างไรก็ไม่เข้า
จึงได้เปลี่ยนเอาหลาวไม้สะเดามาเสียบบ้าง ก็ยังเสียบไม่เข้าอีก
เอาหลาวเหล็กมาเสียบก็ไม่เข้าอีกเหมือนกัน

ท่านดาบสจึงใคร่ครวญดูบุญกรรมของตนเอง เมื่อระลึก
ชาติไปดูละกัณห์กรรมอะไรหนอทำให้ต้องได้รับโทษ ทั้งๆ ที่ไม่ได้
ทำความผิดในครั้งนั้น ท่านจึงรู้เห็นในญาณว่า ในภพชาติก่อนได้
เกิดเป็นลูกชายของช่างไม้ ติดตามไปตากไม้กับบิดา และจับ
แมลงวันมาตัวหนึ่งแล้วเอาหนามไม้ทองหลางมาเสียบ บาบ
กรรมนั้นเองตามมาทันแล้ว ท่านรู้ตัวว่าไม่อาจพ้นบาปกรรมนี้ได้
จึงบอกพวกราชบุรุษว่า “ถ้าท่านต้องการจะเอาหลาวเสียบเรา
จงใช้หลาวไม้ทองหลางเถิด” พวกราชบุรุษได้ทำตาม แล้วก็วาง
คนชู้มรักษาอยู่ เพื่อกอดดูผู้ที่แอบมาช่วยเหลือดาบส

ในวันนั้นเอง ที่ปายนดาบสนึกถึงเพื่อนที่ไม่ได้พบกันมา

กรมของการรังสรรค์

๒๐๓

หลายวัน จึงเดินทางกลับเพื่อมาเยี่ยมเพื่อนที่ป่าช้านั้น ในระหว่างทางเมื่อทราบข่าว จึงรีบตรงเข้าไปในป่าช้า เห็นเพื่อนถูกثرมานอยู่อย่างแสนสาหัสเลือดท่วมตัว จึงบังเกิดความสงสัยไต่ถามว่า “เพื่อนเอ๋ย ท่านทำผิดอะไรหรือ ทำไมถึงโดนثرมานถึงเพียงนี้” เมื่อรู้ว่าเพื่อนไม่ได้ทำผิด จึงถามต่อไปว่า “ท่านอาจจะรักษาใจของตนเองไม่ให้ความชุ่มมัวได้หรือไม่” มัณฑปยดาบสตอบว่า “เพื่อนเอ๋ย เราไม่ได้มีใจชุ่มมัวหรือขัดเคืองเลย”

ทีปายนดาบสฟังแล้วรู้สึกชื่นใจ บอกเพื่อนไปว่า “เมื่อเป็นเช่นนี้ ร่มเงาของผู้มีศีลเช่นท่านเป็นความสุขสำหรับเรา” แล้วเข้าไปนั่งฟังหลาวอยู่เป็นเพื่อน ขณะที่หยาดโลหิตที่ออกมาจากร่างกายของมัณฑปยดาบส หยดลงถูกตัวของทีปายนดาบส สรีระที่ผ่องใสดุจทองคำก็เปราะเปื้อนไปด้วยเลือด แต่ท่านก็ไม่ได้รู้สึกรำเกียจหรือขะแขยงแต่อย่างใด ท่านนั่งฟังหลาวตลอดคืนยันรุ่ง โดยไม่ได้สะทกสะท้านว่าจะถูกจับไปฆ่าพร้อมกับเพื่อนของท่าน

วันรุ่งขึ้น พวกราชบุรุษจึงกราบทูลเหตุการณ์นั้นให้พระราชาทรงทราบ พระองค์ทรงดำริว่า เราได้ตัดสินใจไปแล้วโดยไม่พิจารณา จึงรีบเสด็จไปหา ตรัสถามทีปายนดาบสว่า “ดูก่อนบรรพชิต เหตุไรท่านจึงนั่งฟังหลาวอยู่” ทีปายนดาบส

กรมของการรังแกสัตว์

๒๐๘

ตอบว่า “มหาบพิตร อาตมภาพนั่งรักษาดาบสนี้อยู่ ก็มหาบพิตร
ทรงทราบแล้วหรือว่า ดาบสนี้ทำผิดหรือไม่ได้ทำผิด จึงได้ลง
อาญาอย่างนี้” เมื่อทราบว่ายังไม่ได้ทันพิจารณา จึงกล่าวสอนว่า
“ธรรมดาฤทธานุภาพถ้าเป็นคนเกียจคร้านแล้วไม่ดี พระราชาควร
จะพิจารณาก่อนแล้วจึงกระทำ จึงจะเป็นที่พึงของมหาชนได้”

เมื่อพระราชาทรงทราบว่า มัณพัตยดาบสไม่มีความผิด
จึงทรงรับสั่งให้ถอนหลาวนั้นออก แต่พวกราชบุรุษไม่สามารถ
จะถอนหลาวออกได้ ฝ่ายดาบสทูลพระราชาว่า “มหาบพิตร
อาตมภาพ ถึงความพินาศย่อยยับอย่างครั้งนี้ ก็ด้วยอำนาจกรรม
ที่ได้ทำไว้แต่ปางก่อน ไม่มีใครถอนหลาวออกจากตัวอาตมภาพ
ได้หรอก ถ้าพระองค์มีพระราชประสงค์จะพระราชทานชีวิตแก่
อาตมภาพ ก็โปรดให้เอาเลื่อยมาตัดหลาวนี้ให้เสมอหนังเถิด”

พระราชาทรงรับสั่งให้กระทำตามนั้น ภายในร่างกาย
ของดาบสจึงมีหลาวติดอยู่ด้วยตลอดเวลา ที่เป็นเช่นนี้ก็เพราะ
กรรมที่เคยเอาหนามทองกลางไปเสียบกันของแมลงวันนั่นเอง
ฉะนั้น จึงทำให้ดาบสนี้ยังไม่ถึงกับตายลงในครั้งนี้ แต่ปลายหลาว
ยังคงฝังติดอยู่ในร่างกายของท่านเรื่อยมา พระราชาทรงกราบ
พระดาบส ขอให้ท่านทั้งสองโปรดงดโทษ แล้วนิมนต์ให้อยู่
ในพระราชอุทยานเพื่อทำการรักษาแผล และให้ท่านบำเพ็ญ
สมณธรรมอย่างมีความสุขตลอดอายุขัย

กรรมของการรังแกสัตว์

๒๐๕

เราจะเห็นว่า บาปกรรมแม้เพียงเล็กๆ น้อยๆ อย่าคิดว่าจะไม่ส่งผล เพราะว่าทุกอย่างที่เราทำไว้ ไม่ว่าดีหรือชั่วก็ตาม ได้ถูกบันทึกไว้ในใจของเราเรียบร้อยแล้ว เพียงแต่รอวันให้ผลเท่านั้นเอง ในอดีตที่ผ่านมานั้นเราไม่รู้ว่าได้ทำบาปอกุศลอะไรเอาไว้บ้าง ฉะนั้นจงอย่าได้ประมาทปล่อยใจไปตามกระแสกิเลสที่รุกคืบเข้ามาในรูปแบบต่างๆ ควรให้ใจของเราดวงนี้มีแต่ภาพของกุศลกรรม เก็บเกี่ยวแต่สิ่งที่ดีงามไว้ให้มากๆ ผลของบาปจะได้ไม่มาเป็นอุปสรรคขัดขวางการสร้างบารมีของเรา จะมีแต่บุญหนุนนำชีวิตให้ประสบความสำเร็จยิ่งขึ้นไป

